

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δρ. 40. Ἑξάμηνος δρ. 2. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὧλον ἐν γέ-
νι τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Φεβρουαρίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 12

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Γιατ' ἦταν ἀκράτητη ἡ ὁρμή τῶν Ἀράβων, ποὺ πολεμοῦσαν γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τους. Ποτὲ ὅμως οἱ Γάλλοι ἐν ὑποχώρησιν καὶ μὲ τρόπο ποὺ θὰ ποροῦσε νὰ προσβάλῃ τὴν τιμὴ τῶν ἑλλων.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ Ἀδδελ-Καδὴρ στὸ τέλος νικῆθηκε. Μὰ εἶχε αὐτὸς τὸ μερίδιό του στὴ δόξα, καὶ νικητὲς οἱ ἴδιοι δὲ δίσταζαν νὰ τὸν ἐνομάζουν ἥρωα. Μὲ τὴν ἀνδρεία του καὶ τὴν ἐπιμονή του ἔφερε πολλὰς καταστροφὰς στοὺς Γάλλους, ὥς που νὰ κατωρθώσουν νὰ ὑπερισχύουν.

Ἔτσι, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1835, κοντὰ πρὸ Ὀράν, ἔκαν' ἓναν αἰφνιδιασμὸν σὲ μὴ Γαλλικὴ φάλαγγα, ποὺ τὴ διοικοῦσε ὁ στρατηγὸς Τρεζέλ.

Ὁ Ἑρρίκος, ποὺ διοικοῦσε τὴ μὴ τέρυγα, ἐδέχθη τὴν πρώτη ἐπίθεσιν: τακτικὸν πεζικὸν τοῦ Ἑμῖρη, ὀχυρὸν σὲ βράχους, εἶχε στήσῃ τουφεκοὺς πάνω στοὺς Γάλλους.

Οἱ πρῶτες σφαῖρες ἔρριξαν χάμω τοὺς σπαχήδες καὶ τ' ἄλογά τους. Ἄλλα ἄλογα ἀνορθώθηκαν τρομαγμένα καὶ ἀμέσως κάποια σύγχυσις δημιουργήθηκε.

Ὁ Ἑρρίκος μάζεψε τοὺς τραυματιμένους, ἔστειλε ἀμέσως «σύδεσμο» καὶ εἰδοποιήσῃ τὴ φάλαγγα καὶ ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ πολεμῶντας ὀλοένα.

Μόλις ἐνώθηκε μὲ τὸ κύριο σῶμα τῆς φάλαγγας, τὸ τουφεκίδι δυνάμωσε: ὅλοι οἱ γύρω βράχοι ἦσαν σκεπασμένοι ἀπὸ Ἀραβικὸν πεζικόν.

Ἐαφνικὰ μὴ ἴλη ἱππικοῦ τοῦ Ἀδδελ-Καδὴρ χύνεται πάνω στοὺς Γάλλους σὰν κεραυνός.

Ἀκολούθησε τρομερὸς πανικός. Τὰ ἑλατῆα μπουρνούζια ἀνέμιζαν στὸν ἕρα, οἱ Ἀλγερινοὶ ὀρμοῦσαν μὲ ἀλα-

λαγμούς, γιαταγάνια καὶ μπαγιονέ-
τες εἶχαν ἀνακατωθῇ καὶ τ' ἄλογα πε-
τοῦσαν μεθυσμένα, συντρίβοντας κάτω
ἀπ' τὰ πόδια τοὺς τοὺς πεζοὺς, ποὺ
τοὺς πρόφτανιναν πάνω στὴ φυγή.

Ὡστόσο οἱ ἀξιωματικοὶ κατόρθωσαν
νὰ συγκρατήσουν τοὺς πανικόβλητους
καὶ νὰ σχηματίσουν τετράγωνα, ποὺ
ἀναχαίτιζαν τοὺς Ἀραβες, ἐν ᾧ οἱ νο-
σοκῆμοι μάζευαν τοὺς τραυματίες.

Ὁ στρατηγὸς ἐπωφελήθηκε ἀπ' αὐτὴ
τὴ σχετικὴ ἐπιτυχία καὶ
ἄρχισε τὴν
κανονικὴ ὑ-
ποχώρησιν.

Κι' ὅμως
νέο κύμα Ἀ-
ραβικοῦ ἱππι-
κοῦ κατόρθω-
σε νὰ σπάσῃ
τὴς Γαλλικὲς
γραμμὰς καὶ
ἡ σφαγὴ ποὺ
ἐγίνε εἶναι ἀ-
περίγραπτη.

Ὁ Καρδινιὰν
μαζὶ μ' ἓναν
λογαγὸν συγ-
κέντρωσαν
τοὺς σπαχήδες καὶ πολεμοῦσαν
ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ δώσουν και-
ρὸ στὴ συνοδείᾳ τῶν τραυμα-
τισμένων ν' ἀπομακρυνθῇ. Μὰ
ἡ θύελλα τῆς ἐπέλασης παρέ-
συρε καὶ τοὺς σπαχήδες καὶ
τότε ἐγίνε κάτι φρικιαστικόν: Οἱ
Ἀραβες ἔσφαζαν χωρὶς οἶκτο
τοὺς τραυματίες.

Ὁ πανικός σταμάτησε σὲ λίγο,
μὰ ἡ ὑποχώρησις ἐξακολούθησε,
κανονικὴ τὴν πιά, ἐπὶ δεκατέσσερες
ὥρες, χωρὶς οἱ Ἀραβες νὰ πάψουν
σιγμὴ νὰ κάνουν ἐπιθέσεις, καὶ τὰ
Γαλλικὰ στρατεύματα στάθηκαν στὸ
Ἀρζέβ.

Ὅταν τελείωσε τὸ προσκλητήριο,
ἔλειπαν διακόσιοι ὀγδόντα! Ἀπ' τοὺς
τραυματίες μόνον τριακόσιοι σώθηκαν,
κι' αὐτοὶ χάρη στὸν Καρδινιὰν.

Ἀξιοσημείωτη εἶναι καὶ ἡ ὑποχώ-
ρησις τῆς Κοστάντης.

Μετὰ τὴν πρώτη ἥττα, ἡ Γαλλικὴ
κοινὴ γνώμη εἶχ' ἐξεγερθῇ καὶ ἀπαί-
τησε ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν νὰ δώσῃ πε-
ρισσότερη προσοχὴ στὴν ἐκστρατεία
τῆς Ἀφρικῆς. Αὐτὸ καὶ ἐγίνε. Ὁ Βα-
σιλεὺς μάλιστα ἔστειλε καὶ τὸ γιό του
νὰ πολεμήσῃ στὴν Ἀλγερίαν. Ἀπαφα-
σίστηκε νὰ ἀναβληθῇ ἡ ἐκστρατεία
τοῦ Ὀράν καὶ νὰ στρέψουν τὴν προ-

σοχὴ τοῦ
στρατοῦ στὴν
Κοστάντη.

Ἀνακάλε-
σαν τὸν Γιου-
σοῦφ μὲ τοὺς
σπαχήδες του
ἀπ' τὸ Ἀρζέβ.
Ἔτσι καὶ ὁ
Ἑρρίκος
Καρδινιὰν ἔ-
λαβε μέρος
στὴν πολιορ-
κίαν τῆς Κο-
στάντης.

Δυστυχῶς
οἱ Γαλλικὲς
δυνάμεις εἶ-
χαν ἄσχημα
ὑπολογισθῇ
καὶ ἡ πολι-
ορκία σταμά-
τησε γρήγο-
ρα. Ἀρχισε
τότε νέα ὑ-
ποχώρησις,
ποὺ λίγο ἔ-
λειψε νὰ με-
ταβληθῇ σὲ
πανικόν.

Διοικητὴς τῆς ὀπισθοφυλακῆς ἦταν ὁ
ταγματάρχης Σαγκαρνιέ. Διοικοῦσε
ἓνα τάγμα πεζικοῦ, ἱππικὸν καὶ μερι-
κοὺς σπαχήδες μὲ τὸν ὑπολοχαγὸ
Καρδινιὰν.

Ἐαφνικὰ ἐπεροβάλλει ἓνα σμήνος
ἀπὸ Ἀραβες ἱππεῖς. Ἀναπτύσσονται,
ἐτοιμοὶ γιὰ ἐπέλασιν.

Εὐτυχῶς ὁ Σαγκαρνιέ δὲν τῆχασε.

Ἐγύριος κρατῶντας ἓνα τρόπαιο: μὴ
ἐχθρική σημαία. (Σελ. 90, στ. α')

Ἀτάραχος, γελαστός και γεμάτος πεποίθηση, πρόσταξε:

— Σχηματίστε τετράγωνο!

Ἀφῆσε τὸ ἱππικὸ νὰ πλησιάσῃ ὡς ἑκατὸ μέτρα και τότε ἔδωκε τὸ πρόσταγμα:

— Ἀρχίσατε πῦρ!..

Οἱ γαλλικὲς σφαῖρες θέρισαν τὶς πρῶτες σειρές. Ἀκούστηκαν βλαστήμιες και κραυγές. Μὰ ὅλη ἐκείνη ἡ μάζα σταμάτησε μονομιᾶς. Ὑστερὰ ἔκανε μιὰ ξαφνικὴ μεταβολὴ και χάθηκε σὰν ἀστραπή μέσα στὸν κάμπο.

Ποῦ νὰ κρατηθῇ ὁ Ἑρρίκος ἐκείνη τὴ στιγμή! Μὲ τοὺς λίγους του σπαχήδες ἔρμησε πίσω ἀπ' τοὺς Ἀραβες. Εὐτυχῶς ἐκεῖνοι ἦταν τώρα μακριά, ἀλλοιῶς ὁ παράτολμος ὑπολοχαγὸς θὰ πλήρωνε ἀκριβὰ τ' ὀρμητικὸ του παιγνίδι.

Κι' ὅμως γύρισε κρατῶντας ἕνα τρόπαιο: μιὰ ἐχθρική σημαία.

— Ὅλα κι' ὅλα, γενναῖε μου ὑπολοχαγέ, τοῦ εἶπε γελῶντας ὁ Σαγκαρνιέ. Τοῦ κεφαλίου σου ἄλλοτε νὰ μὴν κάνῃς! Ἐκάνες ἐπέλαση χωρὶς ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω διαταγή. Γούστο θὰ εἶχε νὰ σ' ἔχωνα στὴ φυλακή!

— Ἐχετε δίκιο, ταγματάρχα μου, ἀλλὰ σὰς φέρνω κάτι ποῦ θὰ ἐξαγοράσῃ, πιστεύω, τὴ συγγνώμη, ἀπάντησε ὁ Ἑρρίκος και πρόσφερε τὴ σημαία.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ἑρρίκος Καρδινιὰν πῆρε τὸν πολεμικὸ σταυρὸ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ στρατηγοῦ Νεμούρ.

Λίγες μέρες ἀργότερα, τὴν 1 Νοεμβρίου 1836, ὁ στρατὸς τῆς πολιτορκίας γύριζε ἀπρακτός στὴ Μπὸν κι' ὁ Ἑρρίκος κατάφερε νὰ πάρῃ μιὰν ἄδεια. Καθόλεπε τοὺς γονεῖς του και τὸν ἀδελφὸ του, ὕστερ' ἀπὸ τέσσερα δέκατα χρόνια!

Μπήκε στὴν «Ἀρετούσα» και τὸ τέλος τοῦ Δεκεμβριοῦ βρισκόταν στὸ Παρίσι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Γιὰ νέες δάφνες.

— Σὲ καλὸ σου, παιδί μου!... Ἔτσι κάνει ὁ κόσμος; Μοῦ ξεφυτρώνεις σὰ μανιτάρι, ἐνῶ ἐγὼ σὲ θαρροῦσα ἀκόμη στὴν Ἀφρική!

Κι' ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰν ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά του κι' ἐσφίξε τὸν Ἑρρίκο ποῦχ' ἔρθει ξαφνικά και χωρὶς προειδοποίηση, θέλοντας νὰ κάμῃ ἐκπληξὴ τοὺς γονεῖς του.

Στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ πολεμικοῦ σταυροῦ ποῦ στόλιζε τὸ στήθος τοῦ παιδιοῦ του, ὁ παλιὸς συμπολεμιστὴς τοῦ Ναπολέοντος, ἔκλαψε ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

Τὶ ἀγαλλίαση ποῦ ἐννοιῶθε ὁ ἕνας

γιατὶ εἶχε κάμει εὐσυνειδήτητα τὸ καθήκον του, και τὶ περηφάνεια ὁ ἄλλος γιατί ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς ποῦ τὸν τιμοῦσε ἡ πατρίδα, ἦταν γιὸς του.

Κι' ἡ Λίτσα, ἡ γλυκειὰ μητέρα μὲ τὰ μαλλιά τ' ἄσπρα τώρα πιά, τί εὐτυχία νὰ βλέπῃ ὅτι οὔτε ὁ πυρετός, οὔτε οἱ σφαῖρες, οὔτε τ' Ἀράπικο γιγατάνι δὲν εἶχαν ἀγγίξει τὸ γιό της. Εἶχε περάσει μέσ' ἀπ' τὸν κίνδυνο, ὁ θάνατος θέρισε τριγύρω του, μὰ ἡ Μοῖρα δὲν τὸν εἶχε ἀποφασίσει ἀκόμη και γύριζε πάλι, πὶὸ λεβέντης και πὶὸ γερός ἀπ' ἄλλοτε.

Μὲ τὴ λαχτάρα εὐγνωμονοῦσε τὸ Θεὸ ἡ καλὴ μητέρα!

Ὁ Ἑρρίκος εἶχε χάσει πιά τὸ παιδιάτικο ρόδινο χρώμα του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν τώρα πὶὸ λεπτὸ κι' ἡλιοκαμμένο κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο τῆς

Ἀφρικής και τὸ μου

στάκι του πλούσιο κι' ἀρειμάνιο. Τὰ τολμῆρά του μάτια ἦταν τώρα ἀπαράλλακτα τὰ μάτια τοῦ πατέρα του—γεμάτα φωτιά!

Ἦταν ὠραίος, ἀρενωπός, δυνατός. Κι' ἡ μητέρα του τόχε καμάρι,

«Δυστυχία μου!
Τὰ σχέδιά μου!...
Πᾶνε τὰ σχέδιά
μου...»
(Σελ. 90, στ. γ')

ὅπως τόχει κα-
θε μητέρα γιὰ
τὰ παιδιὰ της,
ὅπως κι' ἡ δι-

κή σας, παιδιὰ μου, θὰ περηφανεύε-
ται γιὰ σᾶς.

— Κι' ὁ Γιάννης; Ποῦ εἶν' ὁ Γιάννης; ρώτησε ὀρμητικὰ ὁ Ἑρρίκος μετὰ τὶς πρῶτες διαχύσεις.

— Ἀ, ὁ σοφὸς μας;... Εἶναι στὶς Βερσαλλίες, στὸ Δεῦτερο τοῦ Πυροβολικοῦ. Πάντα μὲ τ' ἀκαταλαβίστικα τ' ἀλγεβρικά του. Μόλις γύρισε ἀπ' τὶς ἀσκήσεις, ἀμέσως τὴ μὴνη στοὺς ἀριθμούς! Ὅες νὰ πάμε νὰ τὸν βροῦμε; Ἐμπρός! Θάναί γιὰ νάναί ἐκπληξὴ μιὰ φορά!

Ὁ ὑπηρετὴς ἐτοίμασε τ' ἀμαξάκι και σὲ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ὁ συνταγματάρχης κι' ὁ Ἑρρίκος ἦταν στὶς Βερσαλλίες.

Ὁ Ἑρρίκος, συνηθισμένος στὶς ζέστες τῆς Ἀφρικής, τουρτούριζε στ' ἀληθινὰ! Γιατὸ τυλίχτηκε μὲ τὸ πλατὺ

μπουρνούζι του ποῦ ἦταν ἀπόξω ἄσπρo κι' ἀπὸ μέσα κόκκινο. Κι' ὅταν κατέβηκε ἀπ' τ' ἀμαξί, οἱ διαβάτες τὸ κοιτοῦσαν μὲ θαυμασμό και ψιθύριζα ὁ ἕνας στὸν ἄλλον: «Ἦρθε ἀπ' τὴν Ἀφρική!»

Ἀνέδθηκαν στὸ πρῶτο πάτωμα, ὅπου ὁ Γιάννης κρατοῦσ' ἕνα διαμέρισμα.

Ὁ συνταγματάρχης, χωρὶς νὰ χτυπήσῃ, διαπλάτωσε τὴν πόρτα. Μὰ ὁ Γιάννης δὲν φάνηκε ν' ἀκούσε τίποτα. Σκυμμένον πάνω σ' ἕνα σχεδιαστήριο φαινόνταν ἀπορροφημένος σὲ λογαριασμούς. Τὸ μολύδι του ἔτρεχε γοργὰ και σὰ νὰ ὀνειρευόταν, ὁ Γιάννης ψιθύριζε ἐξισώσεις:

$$X+Y^2=\sqrt{B^2-3}\times 3K^2-3$$

— Δοιπόν! Τὸ χί ἴσουςται μέ...

— Ἐ, φιλόσοφε μου! Ἔτσι κάνει ὁ κόσμος; Πότε ἐπτέλους θὰ φιλήσῃς τὸν ἀδερφό σου!

Οἱ λέξεις αὐτὲς τοῦ Ἑρρίκου ἔκαμαν τὸ Γιάννη ν' ἀφήσῃ τοὺς λογαριασμούς του και νὰ γυρίσῃ ἀπὸτομα πρὸς τὴ φωνή. Χλώμιασε κι' ἡ κατάπληξη ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του. Ὁρμήσε κι' ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του τὸ δίδυμο ἀδελφό του.

— Τὶ χαρά, Ἑρρίκο μου Σὰν ψέμματα μοῦ φαίνεται!

Μὰ ξαφνικά μιὰ τρομαγμένη φωνὴ ἔκοψε τὶς διαχύσεις:

— Συφορά μας! Τὸ κλαμάρ μὰς τᾶκανε θάλασσα τὰ σχέδια ὑπολοχαγέ μου! Θάλασσα, σωστὴ Μαύρη θάλασσα!...

Ὅλοι γύρισαν νὰ ἰδοῦν.

Ἐνας πυροβολητὴς μὲ τὰ πούκάμισα στεκόταν στὴν πόρτα. Τὸ κόκκινο χωριάτικο πρόσωπό του ἔδειχνε τρόμο και κατάπληξη μαζί.

Στεκόταν και κοίταζε μὲ ὕψος ποῦ μαρτυροῦσε ὅτι θεωροῦσε συμφορά ἀνεπανόρθωτη. Εἶχε ἀν-

σκουμπωμένα τὰ μανίκια και τὸ δέξι του χέρι εἶχε χωθῇ δλόκληρο μέσα σὲ μιὰ μπότα, ἐνῶ στὸ ἀριστερὸ κρατοῦσε μιὰ βούρτσα, τὸ «σημεῖο τῆς ὑπηρεσίας του»!

Ἀκολουθώντας τὰ βλέμματά του, οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ κοίταξαν τὸ τροπῆζι. Ὁ Γιάννης ἀφῆσε τώρα και αὐτὸς μιὰ τρομαγμένη κραυγή:

— Δυστυχία μου! Τὰ σχέδιά μου, πᾶνε τὰ σχέδιά μου!

Ἡ «Μαύρη θάλασσα» τοῦ πυροβολητῆ ἦταν ἀπλούστατα τὸ σινικὸ μελάνι, ποῦ ὁ Γιάννης, γυρίζοντας ἀπὸ τομα στὴ φωνὴ τοῦ ἀδερφοῦ του, εἶχε χύσει πάνω στὰ σχέδια και τώρα εἶχε ἀπλωθῇ σὰ λίμνη. Ἀκολουθώντας τὴν κλίσση τοῦ ἀναλογίου, εἶχε κυλήσει ὡς τὴν ἀκρὴ κι' ἔσταζε τώρα ἀργὰ-ἀργὰ στὸ πάτωμα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΟΝ «ΣΤΕΦΑΝΟΝ»

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Τὸ κατωτέρω ποίημα εἶναι ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν Ἡσίοδο. Κατὰ τὸ σημεῖωμα ποῦ προτάσσει ὁ μεταφραστὴς κ. Σίμος Μενάρδος, στὰ ἔργα του ὁ Ἡσίοδος μᾶς λέγει ἀρκετὰ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἐξῆς περὶ τὰ 700 π. Χ. κι' ἦταν ἀπὸ τὴν «οὐδέποτε καλὴν»—δηλαδὴ ὠραῖαν—Ἀσκήν τῆς Βοιωτίας, ὅπου τὸ σημερινὸ Πυργάκι.

Εἶχε κι' ἕνα νεώτερο ἀδελφό, ποῦ τὸν ἔλεγαν Πέρση. Μ' αὐτὸν φιλονικεῖ και τοῦ δίνει συμβουλές. Νωρὶς φημίσθηκε ὡς ποιητὴς κι' ὁ τάφος του σωζόταν στὸν Ὀρχομενὸ, κοντὰ στὴ μονὴ Σκριποῦ.

Ὁ Ἡσίοδος μιμήθηκε τὴ γλῶσσα τῶν ὁμηρικῶν ἑπῶν, ἀλλὰ ἦταν ποιητὴς διδακτικός. Ἡ «Θεογονία» του περιλαμβάνει τὴ γέννηση και τοὺς πολέμους τῶν θεῶν, περιγράφει δὲ κι' τὸν Κάτω-Κόσμο ὅπως περίπου τὸν φαντάζεται ὡς τώρα ὁ ἑλληνικὸς λαός. Τὰ «Ἔργα και Ἡμέραι»—δηλαδὴ τὰ γεωργικὰ ἔργα κι' οἱ καλές, οἱ αἰσιες ἡμέρες,—εἶναι τὸ πὶὸ χαρακτηριστικὸ ἔργο τοῦ Βοιωτοῦ ποιητοῦ, ποῦ εἶχε γνωρίσει και σὰ γεωργὸς τὸν ἰδρωτὰ και τὴν ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας.

Τὰ γνωστικὰ ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ,
λαφρόμυαλέ μου Πέρση! 285
Κακία ἂν θέλῃς, εὐκόλα
και ἀρμαθιαστὰ τὴν παίρνεις.
ὁ δρόμος εἶν' εὐήλατος
κι' εἶναι κοντὰ ἡ μονὴ τῆς!
Ὅμως ἐμπρός σιὴν Ἀρετὴν
ἔχουν ἰδρωτὰ βάλει
οἱ ἀθάνατοι, και μακρινὸς
ἀνήφορος σ' ἐκείνη 290

πηγαίνει, σιὴν ἀρχὴ τραχύς·
μόν' ἅμα κανεῖς φθάση
σιὴν κορυφῇ, τότε εὐκόλος
ὁ πρὶν δύσκολος εἶναι.
Ἐκεῖνος εἶν' ὁ ἐξῴρωτος,
ποῦ μόνος του ὅλα ξεύρει
και σύμφορα στοχάζεται
γιὰ τώρα και κατόπι·
κι' ἐκεῖνος πάλι εἶναι καλὸς
ποῦ ἀκούσῃ τοῦ φρονίμου! 295

Ὅμως ἐκεῖνος ποῦ οὐτ' αὐτὸς
νοῦν ἔχει κι' οὐτ' ἀκούει
τοῦ γνωστικοῦ οὔτε πείθεται,
αὐτὸς ἀχρεῖος εἶναι.
Μόν' ἐὰν πάντοι' ἐνθυμοῦ
τὸ τί σοῦ παραγγέλλω
κι' ἐργάζου, Πέρση εὐγενικέ,
γιὰ νὰ μισθὸς σε ἡ Πείρα
κι' ἡ σεβαστὴ νὰ σ' ἀγαπᾷ
ἡ Δήμητρα ἡ ὠραία 300

και νὰ γεμίξῃ σου ἀπὸ βιὸς
τὸ θῆρος τὴν καλύβη.
Ἡ Πείρα εἶναι συντροφισσα
τὰνθρώπου τὰκαμάτη,
γιατὶ οἱ θεοὶ κι' οἱ ἄνθρωποι
μισοῦν τὸν σταυροχέρη,
ποῦ ζῇ παρόμοιος σιὴν ὀκνιά

μὲ τοὺς ἀργοὺς κηφήνες,
ὅπου χαλοῦν τὸν κάματο
τῶν μελισσῶν και τρώγουν. 305
Μόν' ἐσύ, Πέρση, δούλευε
κιὰγάπα τὴν δουλειὰ σου,

γιὰ νάναί τὰ κελλάρια σου
βιὸς δημοφφω γεμάτα.
Μὲ τὴν δουλειὰ κερδίζομε
και πρόβατα και πλοῦτη.

ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΔΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

5'.
Ἡ Ἀρκούδα κι' ὁ Λύκος

Μιὰ φορά,—διηγείται πάντα ὁ βαρὺνος Μυγχαούζεν,—στὸ κυνήγι, ἀπάντησα ἕνα ἐλάφι· κι' ἐπειδὴ μοῦ εἶχαν τελειώσει οἱ σφαῖρες μου, ἔκοψα μιὰ χούφια κεράσια ἀπὸ μιὰ κερασία ποῦ βρέθηκε μπροστά μου, τὰβαλα γρήγορα-γρήγορα σιὸ τουφέκι μου, σημάδεψα κι' ἔροῦξα. Τὰ κεράσια βόηκαν τὸ ἐλάφι σιὸ μέτωπο. Δὲν τὸ σκότωσαν ὅμως και μοῦφηνε. Ὑστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, σιὸ ἴδιο ἐκεῖνο δάσος, ἀπάντησα και σκότωσα ἕνα μεγάλο ἐλάφι, ποῦ ἀνάμεσα στὰ κεραῖά του ἦταν φυτωμένη μιὰ ὠραία κερασία. Ἦταν τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ποῦ τὸ εἶχα χτυπήσει τότε μὲ τὰ κεράσια. Χώθηκαν σιὸ πετοῖ του, φύτρωσαν ἐκεῖ κι' εἶσι ἔγρηνε ἡ ὠραία ἐκείνη κερασία.

Τὶ ἀπλούστερο, σὰς παρακαλῶ; Κι' ὅμως, ὅπου εἶπα ὅς τώρα αὐτὴ τὴν ἱστορία, δὲ θέλησαν νὰ τὴν πιστέψουν. Μὰ εἶναι τάχα πὶὸ πιστευτὴ ἡ ἱστορία τῆς Ἀρκούδας, ποῦ τὴν πιστεύω ὅλοι;

Ἀκούστε τὴν κι' αὐτὴ γιὰ νὰ μοῦ πῇτε:

Σιὸ κυνήγι πάλι, σ' ἕνα δάσος τῆς Πολωνίας. Καὶ πάλι μοῦ εἶχαν σωθῇ τὰ ἐφόδιά μου και, πρὸς τὸ βράδυ, γύριζα σιὸ κοιάνι. Ἀξαφνὰ βλέπω μιὰ πελώρια ἀρκούδα, ποῦ μὲ δλάνοιχτο σιὸμα ἔτρεχε πρὸς ἐμέ. Ψάχνουμαι βιαστικά, μὰ δὲν βροῖσκω σιὴν τσέπη μου παρὰ δυὸ τσακμακόπετρες (*). Δὲ χάνω καιρὸ και τῆς οἶχνω τὴν μιὰ μ' ὅλη μου τὴ δύναμη. Βροῖσκει τὴν ἀρκούδα σιὸ

ἀνοιχτὸ σιὸμα και χώνεται σιὸ λαιμό της. Ἀπὸ τὸν πόνο ἡ ἀρκούδα μιὰ στιγμή σταματᾷ. Τῆς οἶχνω τότε και τὴ δεύτερη πέτρα. Καὶ σὲ λίγο...βλέπω τὴν ἀρκούδα νὰ τινάζεται σιὸν ἀέρα ἀπὸ μιὰ ἐκρηξή!

Φαντάζεστε βέβαια τί εἶχε συμβῇ: Ἡ δεύτερη τσακμακόπετρα βόηκε και χτύπησε τὴν πρῶτη μὲ ὀρμή, μέσα σιὴν κοιλιὰ τῆς ἀρκούδας ποῦ τὴν εἶχε καταπιῇ. Ἐκεῖ ἔγρηνε ἕνας μεγάλος σπινθήρας, ποῦ ἀναψε τὰ ἔσθια τῆς κοιλιᾶς της. Κι' ἡ ἐκρηξὴ τὴν ἀναιτίναξε.

Ἡ ἱστορία πάλι τοῦ Λύκου εἶναι αὐτή: Μιὰ μέρα, ξαφνικά, βρέθηκε μπροστά μου ἕνας λύκος, μ' ὀλάνοιχτο κι' αὐτὸς σιὸμα, ἔτοιμος νὰ μὲ καταπιῇ. Δὲν εἶχα καιρὸ οὔτε νὰ φύγω, οὔτε νὰ τοῦ οἶξω τουφεκιά, οὔτε νὰ τραβήξω μαχαίρι. Κι' ἔτσι, μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάμω, χωρὶς νὰ σκεφτῶ τὸ ἀποτέλεσμα, ἔχωνα τὸ χέρι μου σιὸ σιὸμα του.

Ἀλλ' αὐτὸ μοῦ βγήκε σὲ καλὸ. Γιατὶ διὰ τὸ χέρι μου ἔφτασε ὡς τὸ λαιμὸ του, ὁ λύκος δὲν μποροῦσε πιά νὰ μὲ φάῃ. Συλλογίσθηκα ὅμως τότε, πὼς μόλις τὸ ἔβγαζα, θὰ μ' ἔτρωγε. Καί, μὴ ἔχοντας πάλι ἄλλο καλότερο νὰ κάμω, ἐξακολουθῆσα νὰ χῶνω, νὰ σπρώχνω τὸ χέρι μου, βαθιά, βαθιά, ὡς πού ἔφτασε, μέσ' ἀπὸ τὸ σῶμα του, κάτω σιὴν οὐρὰ του. Ἀρπάξω τότε τὴν οὐρὰ του, τὴν τραβῶ μὲ δύναμη, τὴν τραβῶ πρὸς ἐμέ,—πάντα ἀπὸ μέσα,—κι' εἶσι τραβῶντας, γυρίζω ἀπ' τὴν ἀνάποδη τὸ σῶμα τοῦ λύκου, δηλαδὴ τὸ μέσα-ἔξω, ὅπως γυρίζει κανεῖς ἕνα γάντι ἢ μιὰ κάλτσα, τὸ πετῶ χάμω και τᾶφνω.

Μ' αὐτὸν τὸ θαυμάσιο τρόπο γλύτωσα κι' ἀπὸ τὸ λύκο, ὅπως εἶχα γλυτώσει κι' ἀπὸ τὴν ἀρκούδα.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

(*) Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, δὲν ἦν ἔρχαν οὔτε σπέρτα οὔτε καψούλια. Κι' οἱ ἄνθρωποι μεταχειρίζονταν τσακμακόπετρες γιὰ νὰ νικάθουν φωτιά. Μὲ τσακμακόπετρες ἐπίσης ἐπαίρναν φωτιά και τὰ τουφέκια.—Σημ. τῆς Κυρά-Μάρθας,

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΑΝΥΠΑΡΚΤΗ ΚΛΙΣΗ

*Αγαπητοί μου,

Ε φώναξε προχτές η Διάπλασις καί μου δώσενά διαβάσω, γιά περιέργεια, τὸ γράμμα ἐνὸς μικροῦ τῆς φίλου. Τῆς φανέρωνε τὴν κλίσιν του. Μὰ μιὰ κλίσιν, ποὺ ὅσω χρόνων εἶναι κι' ὅσα παιδιὰ πέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς, πρώτη φορὰ ἡ Διάπλασις τὴν ἔδωκε σὲ παιδί. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ὅσο θυμοῦμαι τουλάχιστο, ποτὲ δὲν μοῦ ἔτυχε παιδί μὲ τέτοια κλίσιν, καὶ μάλιστα ἔτσι καθαρή, ὀρισμένη, ἐκφρασμένη. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐξάπτω περισσότερο τὴν περιέργειά σας, νὰ σᾶς τὴν πῶ: Ὁ μικρὸς μας φίλος ἔχει κλίσιν στὴν Πολιτική. Θέλει νὰ γίνῃ πολιτικός. Θέλει νὰ διευθύνῃ μιὰ μέρα τὶς τύχες τῆς πατρίδας του σὰ βουλευτής, σὰν ὑπουργός, σὰν πρωθυπουργός. Κι' ἐτοιμάζεται ἀπὸ τώρα. Διαβάζει, παρακολουθεῖ, παίρνει μέρος στὶς πολιτικὲς συζητήσεις, πηγαίνει καὶ στὰ συλλαλητήρια. Ὅχι ἀπὸ παιδιὰτικὴ περιέργεια, ἢ ἀπὸ κακὴ συνήθεια, ἢ γιὰ διασκέδαση, σὰν ἄλλα παιδιὰ: ἀλλὰ μὲ τὸ σκοπὸ του. Τίποτα δὲν τὸν ἐνδιαφέρει περισσότερο ἀπὸ τὰ πολιτικά. Καὶ μ' ὅλους τοὺς τρόπους, μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις, μ' ὅλα του τὰ μέσα, προαλείφεται ἀπὸ τώρα γιὰ τὸ στάδιο ποὺ ἐδιάλεξε καὶ ποῦ, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ «κατέλθῃ» σ' αὐτὸ γιὰ νὰ γωνιστῇ τὸν καλὸν ἀγῶνα...

Μαντεύετε βέβαια ἀπὸ ποιά ἀφορμὴ ὁ μικρὸς μας φίλος ἐξομολογήθηκε στὴ Διάπλασιν τὴν κλίσιν του: Τελευταία ἔγινε λόγος στὴν Ἀλληλογραφίαν γιὰ τὴν Πολιτική. Κι' ἡ Διάπλασις εἶπε τὴ γνώμη ποὺ ἔχει πάντα: δηλαδὴ ὅχι μόνον πὼς τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ κατακευδύνονται στὰ πολιτικά, ἀλλὰ καὶ πὼς γενικὰ ἡ πολιτικομανία εἶναι βλαβερὴ καὶ πὼς τόσο πῶς εὐτυχισμένος εἶν' ἕνας τόπος ὅσο λιγότερους ἔχει πολιτικούς. Καὶ τότε, πολὺ φυσικὰ, ὁ μικρὸς μας φίλος ποὺ ἔχει αὐτὴ τὴν κλίσιν, τὴν ἐξομολογήθηκε. «Ἀμ ἐγὼ ποῦ θέλω νὰ γίνω πολιτικός;... Κάνω ἀσχολία λοιπόν; Καὶ θὰ βλάψω τὴν πατρίδα μου, ἐνῷ ὁ μόνος μου σκοπός, τὸ μόνο μου ὄνειρο, εἶναι νὰ τὴν ὑψηλοποιήσω, νὰ τὴν ὠφελίσω, νὰ τὴν δοξάσω;»

Νὰ λοιπὸν ἕνα ζήτημα. Ἡ, καλύτερα, δυὸ ζητήματα. Καὶ πρῶτο: ὑπάρχει ἀληθινὰ κλίσιν στὴν πολιτική, ποὺ νὰ φανερόνεται ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία, ὅπως ὑπάρχει κλίσιν στὴ μουσική, στὴ ζωγραφική, στὰ μαθηματικά καὶ καθε-

ξῆς; Καὶ δεύτερο: ἂν ὑπάρχῃ καὶ τέτοια κλίσιν κι' ἂν τὴν ἔχῃ πραγματικῶς ἕνα παιδί, πρέπει νὰ τὴν παρατήσῃ, νὰ τὴν καταπνίξῃ, ἀπὸ φόβο μήπως, ἀντὶ νὰ ὠφελήσῃ τὴν πατρίδα του, τὴ βλάβῃ, ἢ μὲ τὴν ἰδέαν πὼς τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ κατακευδύνονται στὰ πολιτικά καὶ νὰ πηγαίνουν στὰ συλλαλητήρια;— Αὐτὰ σκέφθηκα, αὐτὰ τὰ δυὸ ζητήματα ἐξέτασα ἅμα διαβάσα τὸ γράμμα τοῦ φίλου μας. Καὶ, χωρὶς νὰ σᾶς κουράσω μὲ ὅλες τὶς σκέψεις μου, θὰ σᾶς πῶ μόνον σὲ τί συμπέρασμα ἔφτασα.

Λοιπὸν, κλίσιν παιδιὰτικὴ στὴν πολιτική, ἀληθινὴ, ἀγνή κλίσιν, ὅπως εἶναι οἱ ἄλλες, δὲν ὑπάρχει. Ὑπάρχει μόνον παιδιὰτικὴ φιλοδοξία, ὑπέρμετρη κάποτε, καὶ παιδιὰτικος πειθισμός. Μὰ ἡ διαφορὰ εἶναι μεγάλη. Ἐνα παιδί, ποὺ ἔχει κλίσιν π: χ: στὴ ζωγραφική, δὲ λείει μόνον τοῦ «θὰ γίνω ζωγράφος!» Οἱ ἄλλοι τοῦ τὸ λένε, οἱ ἄλλοι τὸ σπρώχνουν, ὅταν βλέπουν πὼς ἀδίδακτο ζωγραφίζει τόσο καλά. Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν ὁ ἄλλος σ' ἕνα παιδί, γιὰ νὰ τοῦ πῇ «ἐσύ νὰ γίνῃς πρωθυπουργός!»; Τὴν εὐγλωττίαν του; τὴν ζωρότητά του; τὴν ἐξυπνάδα του; τὴν κατεργαριά του; τὴν πρῶνιμη μανία του μὲ τὰ κόμματα, τὴν ἐνημερότητά του στὴν «πολιτικὴ κίνηση» ἀπὸ τὸ διάβασμα τῶν ἐφημερίδων, καὶ τὰ τρεχάματά του στὶς διαδηλώσεις καὶ στὰ συλλαλητήρια; Ἐ, αὐτὰ δὲν ἀρκοῦν! Ποτὲ φρόνιμος ἄνθρωπος δὲ θὰ πῇ σ' ἕνα τέτοιο παιδί «γίνου πολιτικός!» θὰ τοῦ πῇ μόνον: «κάθου φρόνιμα!» Γιατί κάθε ἄλλο θὰ φαντασθῇ παρὰ πὼς τὸ παιδί ποῦ ἔχει αὐτὰ τὰ κοινὰ προτερήματα ἢ αὐτὰς τὶς πρόωρες κακὲς συνήθειες, γεννήθηκε γιὰ νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του!

Καὶ πάλι, ὅταν αὐτὸ τὸ ἴδιο λείει «θὰ γίνω πρωθυπουργός», δὲν δείχνει παρὰ μιὰ φιλοδοξία, — πολὺ φυσικὴ ἄλλωστε γιὰ ἕνα ζωηρὸ κι' ἐξυπνὸ παιδί ποὺ παρακολουθεῖ τὴν πολιτικὴν κίνηση, κι' ἀκούει τοὺς ῥήτορες τῆς Βουλῆς καὶ τῶν συλλαλητηρίων, καὶ βλέπει ἀπὸ κοντὰ τοὺς ὑπουργούς καὶ τοὺς πρωθυπουργούς, καὶ ζηλεύει τὴν πομπή τους, σὰν παιδί, τὴν ἰσχὺ τους, τὴν ἐξουσίαν τους, τὰ παράσημά τους, τὰ μεγαλεῖα τους, τὴ δόξα τους. Ἐτσι ἄλλα παιδιὰ, σὲ πολὺ μικρὴ ἡλικία, ὀνειροπολοῦν νὰ γίνουν στρατηγοὶ ἢ δεσποτάδες, ὅχι βέβαια ἀπὸ καμμιὰ «κλίσιν» στὴν πολεμικὴ τέχνη ἢ στὴ θεολογία, ἀλλ' ἀπλῶς γιὰ τὴν θαμπώνει ἢ χρυσὴ στολή.

Κλίσιν λοιπὸν δὲν ὑπάρχει. Εἶναι μιὰ παρεξήγησις. Τὸ καλὸ παιδί παρεξηγεῖ τὸν ἑαυτοῦ. Θέλει νὰ γίνῃ βουλευτής, ὑπουργός, πρωθυπουργός, γιὰ νὰ χορτάσῃ τὴ φιλοδοξία του, καὶ νομίζει πὼς θέλει — ἢ πὼς μπορεῖ — νὰ σώσῃ καὶ νὰ δοξάσῃ τὴν πατρίδα

του. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς μιὰ τέτοια ἐπιθυμία, μιὰ τέτοια φιλοδοξία, — ὅχι πᾶσι κλίσιν, — χρωστᾷ νὰ τὴν πολεμήσῃ καὶ νὰ τὴν καταπνίξῃ. Γιατί ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν τρέφῃ κι' ἂν ἔφτασε ποτὲ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ, — βγῇ βουλευτὴς π: χ: — δὲ θάκανε ἄλλὰ παρὰ νὰ προσθέσῃ ἀκόμα ἕναν «πολιτεύμενο» στοὺς τόσους ποὺ ἡ ἰδία φιλοδοξία γεννᾷ, καὶ νὰ βλάβῃ ἐπὶ τὴν πατρίδα του, ὠφελώντας ἴσως μὲν τὸν ἑαυτοῦ, ὅπως οἱ περισσότεροι πολιτευόμενοι.

Κάποιος θάλεγε: Κι' ἂν τὸ παιδί αὐτὸ θὰ γινόταν αὐριο ἕνας ἀληθινός, ἕνα μεγάλος πολιτικός, ἀπὸ κείνους ποὺ πράγματι ὠφελοῦν καὶ καμμιὰ φορὰ σώζουν τὴν πατρίδα; — Ἀδύνατο! Οἱ καλοὶ, οἱ μεγάλοι ἢ ἀπλῶς οἱ ὠφέλιμοι πολιτικοὶ δὲν βγαίνουν ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ θέλουν νὰ γίνουν καὶ «προαλείφονται» ὅπως ὁ μικρὸς μας φίλος: ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα κείναι παιδιὰ, ποὺ κοιτάζου μόνον τὴ δουλειά τους, τὰ μαθήματά τους, καὶ δὲν ἀποδίδουν σ' ἕνα ἀξίωμα, σ' ἕνα ὑπόργημα ὁποιοδήποτε, παρὰ σ' ἕνα ἐπάγγελμα, καὶ σ' αὐτὰ ἀφιερώνονται καὶ γι' αὐτὸ προσπαθοῦν νὰ μάθουν μιὰ ἐπιστήμην ἢ μιὰ τέχνην. Νομίζετε πὼς ὁ Μαίτηνιχ, ὁ Καδόβρ, ὁ Μπίσμαρκ, ὁ Γλάδστων κι' οἱ ἄλλοι μεγάλοι πολιτικοὶ τοῦ κόσμου, ὅταν ἦταν μικροί, διάβαζαν ἐφημερίδες, συζητοῦσαν πολιτικά κι' ἔτρεχαν στὰ συλλαλητήρια; Κάθε ἄλλο! Τὰ μαθήματά τους ἐδιάβαζαν, τὴ μόρφωσή τους ἐκοίταζαν. Καὶ τὸ τελευταῖο ποὺ συλλογίζονταν ἦταν πὼς μιὰ μέρα θὰ γινόταν πρωθυπουργοὶ ἢ ἀρχικαγγελάριοι. Αὐτὰ, παιδιὰ μου, ἔρχονται ὕστερα. Κι' ἔρχονται μόνον τους. Πολλὲς φορὲς μάλιστα τὰ φέρνουν περιστάσεις, συγκυρίες, συμπτώσεις.

Καὶ γιὰ παράδειγμα, θὰ σᾶς φέρω ἕνα δικό μας, ἕναν ἀπὸ τοὺς πῶς μεγάλους πολιτικούς ποὺ εἶδε ὡς τῶρα ἡ Ἑλλάδα: τὸ Χαρίλαο Τρικούπη. Τελείωσε τὸ Γυμνάσιο, χωρὶς ποτὲ νὰ πῇ σὲ κανέναν «θὰ γίνω πολιτικός». Ἐπειτα σπούδασε νομικά. Ὁ πατέρας του, ὁ Σπύρος Τρικούπη, ἔτυχε τότε νὰ εἶναι πρεσβευτὴς στὸ Λονδίνο. Καὶ πῆρε τὸ γιό του κοντὰ του, γραμματικὸ τῆς Πρεσβείας. Ἐτσι ὁ νέος μπῆκε στὸ διπλωματικὸ στάδιο καὶ μορφώθηκε, πρακτικὰ καὶ θεωρητικὰ, γιὰ διπλωμάτης. Ἀλλὰ ὁ διπλωμάτης εἶναι καὶ πολιτικός. Τὴν ἰδίαν σχεδὸν μόρφωσιν πρέπει νὰ χροῦν κι' οἱ δυὸ. Κι' ὁ Χαρίλαος Τρικούπη, μεγάλος καὶ κατὰ τὸ νοῦ καὶ κατὰ τὴ θέλησιν, ἔλαβε αὐτὴ τὴ μόρφωσιν στὴν ἐντέλεια καὶ σὲ πολλὰς περιστάσεις τὴν ἔδειξε. Καὶ τί συνέβηκε τότε; Ἐκεῖνο ποὺ συμβαίνει πάντα: Οἱ φίλοι του, ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἤξεραν, ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἔκριναν

ἱκανό, τὸν συμβούλευσαν, τὸν προσκάλεσαν νὰ πολιτευθῇ. Κι' ὁ Χαρίλαος Τρικούπη, ὥριμος πιά, πείσθηκε καὶ πολιτεύθηκε. Ἡ φιλοπατρία του ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ φιλοδοξία του. Κι' ἔγινε ὁ μεγάλος ἐκεῖνος Κυβερνήτης, ποὺ τὸνομα τοῦ Ἡγεοελληνικῆ Ἱστορίας τοῦ γράμματος μὲ χρυσὰ γράμματα.

Στοχάζομαι τώρα, πὼς ἂν ἔδωκε «Διάπλασιν» ὅταν ὁ Χαρίλαος Τρικούπη ἦταν παιδί, θάταν βέβαια συνδρομή, θὰ τὴν διάδωκε μὲ τὸ πῶς ζωηρὸ ἐνδιαφέρον, θάχε καὶ τὸ ψευδώνυμό του, θάστερνε τὶς λύσεις του, θὰ συνεργαζόταν ἴσως καὶ στὴ Σελίδα, ἀλλὰ ποτὲ, ποτὲ, ἀκούτε; — δὲν θὰ τῆς ἔγραφε πὼς παρακολουθεῖ μὲ μανία τὶς πολιτικὲς συζητήσεις καὶ πηγαίνει στὰ συλλαλητήρια, ἐπειδὴ σκοπεῖ νὰ γελῇ πρωθυπουργός, γιὰ νὰ σώσῃ καὶ νὰ δοξάσῃ τὴν πατρίδα του.

Ἀς τὸ στοχαστῇ αὐτὸ κι' ὁ μικρὸς μας φίλος. Κι' ἂν ἀγαπᾷ, ὅπως λείει, τὴν πατρίδα του, ἂς καταπνίξῃ αὐτὴ τὴν πρόωρη φιλοδοξία ποὺ τὴ νομίζει «κλίσιν».

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ZENNEBRAH
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἀλλὰ ἦταν ἀργά... ἡ Ἀνθούλα ἤθελε νὰ φύγῃ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε στὴν κουζίνα μὲ ὑπηρετρία.

— Ἡ κυρία, εἶπε, θέλει τὸ κοριτσάκι ποὺ ἔφερε τὴν Αὐγὴ. Ἐλα μαζί μου, μικρή!

Μπροστὰ ἡ ὑπηρετρία, πῆσω ἡ Ἀνθούλα, πέρασαν ἕνα σωρὸ διαδρόμους καὶ σάλες. Ἡ μικρὴ χωριατοπούλα μόλις τολμοῦσε νὰ κοιτάξῃ γύρω τῆς. Σπίτι ἦταν ἐκεῖνο ἢ παλάτι τοῦ παραμυθιοῦ; Ὅχι μὲ τὸ δικό τῆς φτωχόσπιτο, μὰ οὔτε μὲ τὴ βίλλα τοῦ Γιάννη δὲν ἔμοιαζε σὲ τίποτα.

Τέλος ἡ ὑπηρετρία ἀνοίξε μιὰ πόρτα κι' ἡ Ἀνθούλα βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα σωρὸ κυρίες ποὺ τὴν κοίταζαν μὲ προσοχὴ μὰ καὶ μὲ καλοσύνη. Μιὰ ἀπ' αὐτῆς, ἡ πῶς ὀμορφὴ, σηκώθηκε.

— Σὺ, μικρούλα μου, βρήκες τὴν Αὐγὴ; ρώτησε τὴν Ἀνθούλα. Γιὰ πές μου, ποῦ;

Ἡ Ἀνθούλα διηγήθηκε τὸν τρόπο τῆς, τὴν τόλμην τοῦ Γιάννη, τὴν ἀγάπην ποὺ τῆς ἔδειξε ἀμέσως ἡ Αὐγὴ, τὴ βίβλιν τῆς στὴ βίλλα, τὴ γνωριμίαν τῆς μὲ τὸν Καραφωτιά, ὅλα. Καὶ σὰ γιὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴ διήγησιν, ἡ Αὐγὴ, ποὺ μόλις εἶδε στὴ σάλα τὴν Ἀνθούλα ἔτρεξε κοντὰ τῆς, τῆς ἔκανε πάλι ἕνα σωρὸ χαρές.

— Καὶ ποῦ μένεις, κόρη μου; τὴ ρώ-

τησε, ἀφοῦ τελείωσε τὴ διήγησίν τῆς, ἡ κυρία.

— Στὸ χωριό, κυρία, στὰ Καλύδια.

— Πὼς λέγονται οἱ γονεῖς σου;

— Τὸν πατέρα μου τὸν λένε Φραντῆ.

— Καὶ τὴ μητέρα σου;

— Δὲν ἔχω μητέρα, κυρία. Πέθανε, πάνε δυὸ μῆνες τώρα...

— Ἀ, τὸ καϊμένο!..

Τότε ἡ ὀμορφὴ κυρία ἔδωκε τὸ πούργι τῆς, πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα νόμισμα καὶ τῶσε στὸ χέρι τῆς Ἀνθούλας. Ποτὲ τῆς ἡ μικρὴ δὲν εἶχε ἰδῇ τέτοιο. Ἦταν κίτρινο, μικρότερο ἀπὸ πεντάρα, μὰ πολὺ πῶς βαρὺ.

— Δὲ σᾶς ἔφερα τὸ σκυλάκι σας γιὰ νὰ μοῦ δώσετε λεφτά, κυρία. Μοῦ φτάνει ποὺ χαρήκατε, αὐτὸ μοῦ φτάνει.

Κι' ἐνῷ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, μπροστὰ σ' ὅλες ἐκεῖνες τὶς κυρίες, ἡ Ἀνθούλα ἔδειχνε κι' ἕνα ὀμορφοπροσωπάκι κατακόκκινο ἀπ' τὴ ντροπὴ.

— Τί χαριτωμένο κοριτσάκι! εἶπε ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ. Πάρε, μικρή μου, πάρε αὐτὸ ποὺ σοῦ δίνω καὶ πές μου ποῦ κάθεται, γιὰ νὰ ἔλθω τὴν Κυριακὴ μὲ τὴν Αὐγὴ, ποὺ θὰ σοῦ δείξῃ πὼς δὲν εἶναι ἀχάριστῃ.

— Τὸ σπῖτι μας, κυρία, εἶναι στὴν ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ, κοντὰ στὸν κυπαρισσώνα.

— Καλὰ λοιπόν. Τὴν Κυριακὴν θὰ ἔλθω νὰ λειτουργηθῶ στὴν ἐκκλησίαν τῶν Καλυδιῶν, κι' ἅμα τελειώσῃ ἡ λειτουργία, θὰ σὲ ἰδῶ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο, πέρασε ἕνα κομψότατο ἄμαξάκι ποὺ τὸ ἔσερνε ἐν' ἄλογάκι ὀμορφο καὶ ζωηρό.

— Γυρίζεις ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο, εἶπε ἡ κυρία Λάντη. Πὲς τοῦ ἄμαξᾶ νὰ μὴν ξεξέψῃ, ἀλλὰ νὰ πάῃ αὐτὸ τὸ κοριτσάκι στὰ Καλύδια. Εἶναι περασμένη ἡ ὥρα καὶ δὲν κάνει νὰ περάσῃ μονάχο του ἀπὸ τὸ δάσος.

Ἡ ὑπηρετρία ποὺ πῆρε αὐτὴ τὴν διαταγὴν, βγήκε γιὰ νὰ τὴν διαβιβάσῃ. Κατόπι, ἡ κυρία Λάντη πῆρε τὴν Ἀνθούλα ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν πῆγε στὴν κουζίνα.

— Ἀννέτα, εἶπε τῆς μαγειρίσας: βάλε σ' ἕνα καλὰ ἕνα καλὸ κομμάτι κρέας, δυὸ φωμιὰ καὶ μιὰ μποτίλλια

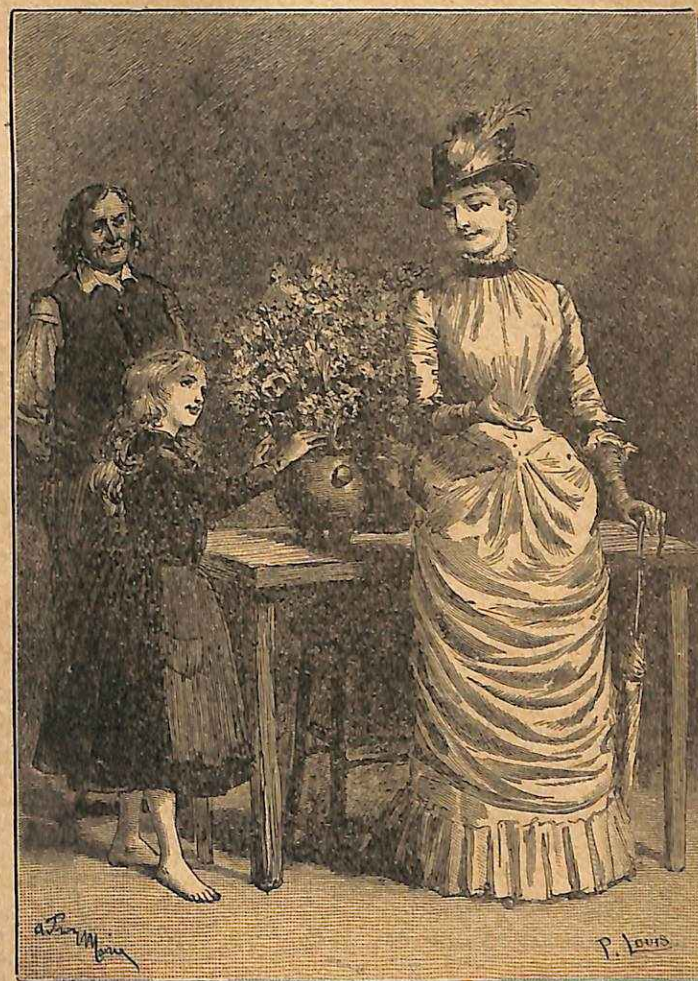
κρασί. Θέλω νὰ εὐχαριστήσω τὸ κοριτσάκι αὐτό, ποὺ ἔγινε αἰτία νὰ εὐχαριστηθῶ ἐγὼ τόσο πολὺ.

Κι' ἡ καλὴ κυρία, ἀφοῦ ἐπιστάτησε μόνῃ τῆς στὸ γέμισμα τοῦ καλαθιοῦ, φίλησε τὴν Ἀνθούλα στὸ μάγουλο καὶ τὴν ἀνέδασε στάμαξάκι.

— Καλὴ ἀντάμωσις λοιπὸν τὴν Κυριακὴν! τῆς φώναξε.

Καὶ ἀλόγακι ἔφυγε μὲ καλπασμό. Ὅταν ἀκουσαν τὰ κουδουνάκια τοῦ στὰ Καλύδια, ὅλοι βγήκαν στὶς πόρτες γιὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει. Καὶ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, βγήκε κι' ὁ Φραντῆς.

— Ἐσύ, σαι, Ἀνθούλα, μὲ τὰμάξιν;

«Φέρε μοῦ τα στὸ ἄμαξι, εἶπε ἡ κυρία Λάντη.»

φώναξε. Τί πρέχει; Μὴν ἔπαθες τίποτα; — Ὁ, ὅχι, πατέρα! τοῦ ἀποκρίθηκε γελαστὰ ἡ μικρὴ.

— Μὰ τί εἶν' αὐτά; τί μοῦ κουδάλησες πάλι; τὴ ρώτησε ὁ πατέρας, ἅμα πῆδησε κείνη μπροστὰ στὴν πόρτα μὲ τὸ καλὰ τῆς καὶ τὸ ἄμαξάκι, ποὺ εἶχε σταθῇ μιὰ στιγμὴ, ξανάφυγε βιαστικὰ.

Οἱ γείτονες μαζεύτηκαν νὰ μάθουν. — Βρήκα τὸ σκυλάκι τῆς κυρίας Λάντη, πατέρα, εἶπε ἡ Ἀνθούλα, καὶ τῆς τὸ πῆγα. Χάρηκε πολὺ... Τί καλὴ κυρία!... Τὴν Κυριακὴν θάρθῃ νὰ μᾶς ἰδῇ. (Ἀκολουθεῖ.)

δλάκερα καὶ καθαρά· ἐν ἀρχικὸ κακογραμμένον, μπορεῖ νὰ τὸ πᾶν κανεὶς καὶ γὰρ ἰ καὶ γ. Γ.) Ἐπιδοφόρον Ἀγγελον (τὰ ψηφ. δ. ἔλαβα, χάρτην ἔστειλα). Ἀμαξόνα (τότε τὸ θέμα δὲν ἦταν κατάλληλον νὰ γραφτῇ· πάντα ἀπὸ σὲνα περιμένον κατὰ καλὺτερον· ἔστειλα δέκα τετράδια). Πικρὴν Σκλαβιάν (παραστικὰ· ἂν, δὲν ἤθελα νὰ κρυολογήσης ἐξ αἰτίας μου· πρόσχε ἀλλήλ· φορὰ· καὶ βέβαια πὺ δὲν ἐρχομαι πὺ γρήγορα ὅταν με περιμένῃς στὸ μπαλκόνι...). Ἀρτεμιν (ἐκφράζεσθαι ἀρκετὰ καλὰ· καὶ θὰ μάθῃς νὰ ἐκφοῶσαι ἀκόμη καλὺτερα με τὴν ἀλληλογραφίαν· γράφε μου λοιπὸν καὶ μὴ σὲ μέλῃ ἂν δὲν θὰ μπορῶ πάντα νὰ σοῦ ἀπαντῶ σὲ δλα). Μελαψὸ Σκλιωτάκι (φωτογραφία ἐλήφθη μετὰ δρ. 6,20 ἐπιστώθηκε). Πυροβολιτὰς (περὶ μὲν, θὰ δημοσιευθῇ). Θύλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ (τὸ Δεξικὸ μου λέει: «Θρύλος ἀτυτικῶς εὐχρηστώτερον τοῦ Θρύλλου»· γι' αὐτὸ καὶ οἱ νεώτεροι ἀτυτικῶς τὸ θέλουν μ' ἓνα λάμβδα· ἐγὼ δὲμω τὸ προτιμῶ ἔτσι καὶ γιὰ τὸ ἀπλοῦστερον· πὺ εἶναι πάντα καὶ ὠραιότερον· δὲν συμφωνεῖς; γὰρ τὰ Ἑλλισοσύμφωνα δὲν ἔχεις δικίον· ἰα-ἰα εἶναι μεγάλη τέρψις νὰ τὸ μαντεύῃς κανεὶς ὅταν δὲν ἔξερῃ τὸ ρητό). Κερκινέζον (δὲν σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ ὅτι δὲν τὸ γνωρίζω, δὲν τὸ ἔκωσα· ἔδω ἐκδίδοντα δὲ καὶ δὲς περιοδικῶν πὺ... δὲν τὰ ἔχει κανένας). Καλυψὸ Θυμ. (ἔλαβα, ἔστειλα καὶ εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια). Σανθούλαν (τὰ ὠραία σου λογίκα μ' ἐνθουσίασαν· γράφε μου συχνά). Τρελλὴν Μαῖρονδίσταν (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασίν σου· ναι, εἶσαι μὴ ἀπὸ τις πὺ μικρὰς μου φίλες· ἐλπίω ὅμως ὅτι γιὰ τὴν ἡλικίαν σου γράφεις πολὺ καλὰ). Ἰ. Ν. Σαντορ. (δ. κ. φ. σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα ὠραία τοῦ γράφεις καὶ γιὰ τὴν πρόσκλησιν· δυστυχῶς, δὲν εὐκαιρεῖ νὰ πηγαίνω σὲ σπίτι καὶ, ἂν θέλῃς, ἔλα νὰ τὸν ἴδῃς ἐοῦ· πάντα σχεδὸν βρίσκονται στὸ γραφεῖο του). Φὸν Κολοκοτρώνη (ἔλαβα, εὐχαρ στω, ἔστειλα). Ἀετὸν τῆς Νεαπόλεως (ἐν τάξει!). Αἰγαῖο (τὰ εἶπαμε γι' αὐτὰ τὰνέκδοτα· εἶναι πλεόν ἐκινῶν κτήνη). Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας (ἔστειλα· ὅλα αἱ παραγγελλίαι σου ἐξετελέσθησαν). Ἑλληνικήν Σημαίαν (παραγγελία σου ἐξετελέσθη). Βάτον (ἔστειλα 9 τετρ.). Κικὴν Κ. Ἀθανασ. (ἰδὲς μεθυστὸν τὸν Ὀδηγὸ, στὸ Κεφάλαιο περὶ Λύσεων). Μεταρουντατισμένον Ναύτην (ἑφτάσας σὴν Ἀυστραλία; περιμένον γράμμα σου). Γιού-Γιού (ὅχι, αἱ δεσποινίδες Ο. δὲν εἶναι ναι, γιὰ οἰκονομία χώρου). Πισπιρίγκον (Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴ φροντίδα). Αὐγερινὸν (σοῦ ἐνεκρίθη μετὴν προπώθησιν πὺς θὰ συμμορφωθῇς μετὸν Ὀδηγὸ ἅμα τὸν διαβάσας). Βασιλόφρονα (τακτικὰ στέλνεται τὸ φύλλο σὴν ἀδελφῇ σου μαζί με τὸν ἄλλον). Χειμαρρὸν, Μυστηρ. Ὑπαρξιν, Ροβέρτον Κόρτιν, Υἱὸν τῆς Σελήνης, κτλ, κτλ.

Ραγιάν τῆς Ἀναολῆς, Μυστήριον, Γισομὴ, Μασκαδόρ, Χαρ Καλπε, Φιλέλ, Ἰωνά (ἔστειλα).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 212ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 16 Ἀπριλίου.

152. Δεξιόγραφος

Ἐνῶσα γραμμά μιά φορὰ
Μὲ ζῶον πιστὸν κ' ὠραῖον
Κι' ἐγενεῖ πόλη μιά χαρὰ
Ἐκ τῶν γνωστῶν ἀρχαίων.

Πολέμιστος τῆς Παροῖδος

153. Συλλαβόγραφος

Μιά μικρὴ φωτιά ἂν ἀνάψῃς
Καὶ τῆς βάλης κει-κοντά
—Πρόσεξε νὰ μὴ τὴν κόψῃς!—
Μιά μικρὴ ἀντωνυμία,
Μὲ μεγάλη εὐκολία
Θὰ μᾶς κάνῃς βασιλιά
Ἀπ' τὰ χροῖνα τὰ παλιά.

Ἀετὸς τῆς Γυνῶνας

154. Ἀναγραμματισμός

Τὸν ἀδελφὸ του σκότωσε·
Τὸν χάλασα κ' ἐγὼ
Καὶ Κράτος σοῦ τὸν ἔκανα
Παλιὸ μὲ ζωντανά.

Λήμης Α. Καπετανάκης

155. Αἶνιγμα

Τὸ ἀρσενικὸ μου ἀρχαῖος βασιλιάς
Ἡ χώρα του ἡ κλεινὴ τὸ θηλυ-
[κὸ μου
Κι' ἓνα ποτὸ πολὺ θερμαντικὸ
(Στάσεις αὐτὸ) τὸ οὐδέτερό μου.

Μαργαρίτα

156. Τρίγωνμα

* * * * * = Μοῦσα
* * * * * = Μέρος λόγου
* * * * * = Ἐπίρρονα
* * * * * = Ἀσθρον
* * * * * = Φωνήεν

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Μιρόζα

157-161. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γραμματός
εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων
δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, μετὰ ἢ
ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τό-
σαι λέξεις:

εἴλω, αὐρα, ἐριφος, ὄνυξ, ἄλλη.

Ἰσαὰν Κοῦν

162. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν θεάν,
τὰ δὲ δευτέρω γράμματα ὁπωρι-
κὸν καὶ τὰ τρίτα μοῦσαν:

1, Ἡπειρος· 2, Νῆσος τοῦ Αἰ-
γαίου· 3, Κλωστικὸν ἐργαλεῖον·
4, Σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος· 5, Εἰ-
δος κώνωπος.

Εὐστράτιος Παζινός

163. Φωνηεντόλιπον

πς-κνγ-πλς-λγς-δν-πν-κνν
Τεράστιος Πουρναρόπουλος

164. Γοῖφος

ὦ! ἔ! ὄνοι ΣΕΦ ἔ, βρέ!
ὦ! ἔ! ναι ΣΕΦ τίς;

Δοξασμένη Φουσανέλλα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

165-167. Cinéma-Rébus

1.—Ἐάν, ζωή, ὄρυζα, εἰς.

2.—Πατήρ, ἕαν, εἰς.

3.—Τροχός, ἐμὴ, φολεά, εἰς.

Trois pays.

Ἰωάν. Ἀν. Χονδρογιάννης

168. Acrostiche

Les premieres lettres des
mots ci-dessous, forment une
deesse:

1, Mois; 2, Muse; 3, Grande
fête; 4, Métal précieux; 5, Fleu-
ve d'Afrique.

Ἀσπρη Καμέλια

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 42

560. Γαλαξίδι (γάλα, ξυδι).—
561. Ἰων-Ἰνώ.—562. Τὸ γράμ-
μα Γ.—563. Ἡ ἀστραπὴ κ' ἡ
βροντή.

564. ΣΑΛΑΜΙΣ 565. Τσαῖ.

Ε Ω (ἙλενίΤΣΑ,

ΜΕΤΩΠΟΝ Εἰρήνη...)

ΒΟ ΕΙ —566. ΘΑ-

ΡΕ ΕΑ ΔΗΣ (Θάσος)

Ο Ι Ἄρκτος, Δί-

Σ Α σος, Ἥλι-

ος, Σίτος).—567. Φιλοφρόνει

πᾶσι.—568. Τὸ μέλι ἐκ μελι-

σῶν (το με λῖ, ἐκ με λῖ, σόν).—

569. Tigre—Tibre.—570—572.

Καπετὰν Καραπιτέρης (cap, est,

âne, cas, rat, pipe, et, riche.)

2. Φιλόρα (fil, y, rat.) 3. Ρίτα

(riz, tas.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τι-
μημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, με πλάγια δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ με κεφαλαία λεπ. 60.

Ἡ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—309)

Εἰσερχομένη στὸ σαλονάκι τῆς Δια-
πλάσεως, χαίρετὸ δλας καὶ δλους.

Ἑλληνικὴ Τεμὴ

(ΚΔ'—310)

ΤΡΑΠΟΥΛΑ, δεχόμεθα πρότασιν.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἑΤΑΙΡΙΑ,

(ΚΔ'—311)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἑΤΑΙΡΙΑ,

ΜΟΝΟΛΕΚΤΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Απὸ τὸ 1 ἕως τὸ 20 ποῖον ἀριθμὸν

ἀποτιμᾷς; Κάθε ἀπάντησις μονό-

δραχμῶν. Βραβεύονται διὰ κλήσιν

τέσσαρες ἐκ τῶν ποτιμωσάντων ἀντι-

μοὺς πλειονοψηφίσαντας. Προθεσμία

διμήνου. Βραβεῖα: Α' Φωτογραφικὴ

μηχανή, Β' Ἐπιδόκιον ἀκριβείας, Γ'

Στυλογράφος, Δ' Διηγήματα Ἰ. Γκίκα.

Διοίσι: (ΚΔ'—109).

(ΚΔ'—312)

ΘΡΗΝΕ ΜΑΝΝΑΣ, ὁλόθερμα ὑποστηρίζω

τὸ ὑπέρχον σου ψευδώνυμο. — ΕΛΞΑ

(ΚΔ'—313)

Τοιανταφωλένια, Βεατρίκη, Μιρόζα,

ἀνταλλάσσομε Μ. Μ. καὶ κ. ρ. μὲ

ΛΟΡΙΑ

(ΚΔ'—314)

ΘΡΗΝΕ ΜΑΝΝΑΣ, σὲ ὑποστηρίζουμε.

Αρσούλα τῆς Αὐγῆς, Δωδωναία,

Χιονάτη, Χρυσόμοιροπούνα

(ΚΔ'—315)

Προκηρῶσα Διαγωνισμὸν ἀγράφου

σ. ρ. Συμμετοχὴ 30λεπτῶν. Βραβεῖα

2 ἐκλεκτὰ Διοίσι: Μ. Bolomey, chez

Μ. Mitsotakis, Ἡρώκλειον Κρήτης.

Δεσποινίδιον

(ΚΔ'—316)

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΩ, ἀνταλλάσσω κατ'

ποστὰ καὶ συμμαχῶ ἴδιος με δε-

σποινίδας. Ἐμπρὸς ὅλεσι!—Διοίσι:

Γεωργίου Ζαχαρίαν, Γυμνασιόπαιδα (διὰ

Ροκαμβόλ), Θήβας.

ΡΟΚΑΜΒΟΛ

(ΚΔ'—317)

ΝΕΦΕΛΗ, συγγνώμης εἴμ' ἀνάξια, κ'

ὅμως Σοῦ τῇ ζητάω... ΡΙΤΑ

(ΚΔ'—318)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΒΕΑΤΡΙΚΗ, ΣΠΑΝΙΟΛΑ,

ΑΡΗ, ΜΠΕΡΡΑΝΤΑΚΟ, ΓΚΟΡΜΠΙΟ, καὶ

λοιποὶ ἀνταποκριταί, με χάσατε; Διεύ-

θυνση ζητήστε ἀπ' τὴν Διεύθυνση.

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΓΑΛΙΑ (1922)

(ΚΔ'—319)

Ὁλόθερμα ὑποστηρίζω τὰ ὑπέρχοντα

ψευδώνυμα ΑΔΑΝΑΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΙΚΡΗΝ ΣΚΛΑΒΙΑΝ, ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΝ ΤΟΥ 22

ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ

(ΚΔ'—320)

Εἴλαδα, ἔστειλα· περιμένω. Μοῦσα,

ἔχασες τὴν Φιλόμονη; Σὲ περιμέ-

νομεν. Ἀλκίσις

(ΚΔ'—321)

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑ

(ΚΔ'—322)

Διαπλάσσομε καὶ Διαπλάσσομε, δ

μπορεῖτε, ἀνακαλύψτε με.—ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΔ'—323)

Αἴμα, ἔστειλα· γιὰ τίς ὑπέρχοντες σ

ἰδέες, συγχαρητήρια. ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΔ'—324)

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἄξις μία εἶμαι,

Σημασίας ἔχω δύο:

Πρῶτον φάρμακον πικρὸν.

Δεύτερον Κράτος ἰσχυρὸν.

Ἀγούλιτσα. ΣΟΦΙΑ ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

(ΚΔ'—325)

ΠΑΙΓΝΙΟΝ:—Τὸ 188 νὰ γίνῃ 200 ὅπως

εἶναι. ΣΟΦΙΑ ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

(ΚΔ'—326)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἑΤΑΙΡΙΑ,

Πρόεδρος: Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ,

Ἀντιπρόεδρος: Σελῖος, Γραμμα-

τεὺς: Ἀννάξ, Ταμίσι: Ὁρατός· Ἀδρα-

τος, Διαγωνισμῶν: Ἀσπ-Ἀσλάν, Ἀντι-

προσωπεῖν: Ἀγγελος Ψυχῶν, Ἀνακα-

λύψων: Ἀστερεῖς Ὀυρανός.

(ΚΔ'—327)

Σύλλογος ἑΤΑΙΡΙΑ, ὑποστηρίζω

ὅλα τῶν ψήφων μας τὸ ὑπέρχον

ψευδώνυμον σὰς ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑ.

Σύλλογος ἑΤΑΙΡΙΑ

(ΚΔ'—328)

Ανταλλάσσω Μ. Μ. με ὅλους καὶ δλας.

Χαλκονομῶνα, Τοιανταφωλένια

Μπονκετάκι, Μέμφις, Ἰνέξ, Πανούκλα,

Βεατρίκη, Σμύρνη, Διαβολόπαιδο, Ἀλ-

κησις, στείλατε· περιμένω.

ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(ΚΔ'—329)

Πανούκλα, Σμύρνη, περιμένω σύστασιν

σας. ΓΚΑΙΜΟΝ

(ΚΔ'—330)

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, ἀρκετὸν καιρὸν ἐξησες·

εἶσαι ἡ ΕΛΠΙΣ ΝΑΚΑ.

ΧΕΙΜΑΡΡΕ, ὑπερασπίσου τὴν.

Ἀγγλὸς ἀστυνομικός: ΓΚΑΙΜΟΝ

(ΚΔ'—331)

Εἰσερχόμενα στὸν Διαπλάσσομο,

χαίρετὸ μὲν ἄπαντας. Ἀλληλογρα-

φοῦμε, ἀνταλλάσσομε σ. ρ. με μεγάλα

Διαπλάσσομε. Ὁδὸς Ὀλυμπίου Δια-

μαντῆ 23, Θεσσαλονίκη.

ΑΝΔΑΛΟΥΣΑ, ΖΕΡΜΑΙΝ

(ΚΔ'—332)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἑΤΑΙΡΙΑ,

ΕΞΕΛΕΞΑΜΕΝΑ